

רע"פ 1439/13 - אליהו קשת נ' מדינת ישראל

רע"פ 1439/13 - אליהו קשת נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1439/13

אליהו קשת

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[04.03.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 20.1.2013, בעפ"ג 5827-07-12, אשר ניתן על-ידי כב' השופטים א' טל - סג"נ, א' מקובר, ו-ז' בוסתן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל - סג"נ, א' מקובר ו-ז' בוסתן, בעפ"ג 5827-07-12, מיום 20.1.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט את ערעור המבקש על פסק דינו של בית-משפט השלום בנתניה, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ח' טרסי, בת"פ 33670-04-10, מיום 18.6.2012.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום והסדר הטיעון

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בגין שלושה אישומים, שבמסגרתם, ייוחסו למבקש שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (להלן: הפרת הוראה חוקית); עבירה של הטרדה, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: עבירת ההטרדה); עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין (להלן: עבירת התקיפה); ועבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן: עבירת האיומים).

מעובדות החלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה, כי במהלך החודשים שבטרם התרחשו האירועים מושא כתב האישום המתוקן, היתה המתלוננת בת-זוגו של המבקש, עד שביום 7.4.2010, או בסמוך לכך, נפרדה המתלוננת מהמבקש. על רקע פרידתם, הוצא בבית-משפט השלום בכפר סבא צו נגד המבקש (מ"י 19373-04-10), אשר במסגרתו נאסר על המבקש ליצור קשר עם המתלוננת; להימצא במרחק הקטן מקילומטר מכל מקום בו תמצא; או להיכנס לרדיוס הקטן מ-5 קילומטרים ממקום מגוריה של המתלוננת, וכל אלו למשך 60 יום (להלן: ההוראה החוקית).

להלן תמצית האישומים המתוארים בכתב האישום המתוקן:

א. האישום הראשון - מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 22.4.2010, בשעה 09:30, הגיע המבקש לחווה בבית יהושוע, שם שהתה המתלוננת, במטרה לשוחח עימה על מערכת היחסים ביניהם. המתלוננת ציינה בפני המבקש כי עומד נגדו צו, ואם לא יעזוב את המקום, היא תתקשר למשטרה. בתגובה עזב המבקש את המקום. בהמשך, כאשר נסעה המתלוננת מהמקום ברכבה, היא הבחינה לפתע במבקש, כאשר הוא נוסע לעברה וחוסם את דרכה באמצעות רכבו. על יסוד עובדות האישום הראשון, הואשם המבקש בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

ב. האישום השני - במסגרת האישום השני נטען, כי לאחר מתן ההוראה החוקית, במועדים שאינם ידועים במדויק, התקשר המבקש למתלוננת מספר רב של פעמים, וזאת במטרה להטרידה. בהמשך נטען, כי ביום 21.4.2010, בסמוך לשעה 14:00, נפגש המבקש עם אמה של המתלוננת, וציין בפניה כי הוא נכון לסלוח למתלוננת על מעשיה, וזאת בתנאי שתחזור אליו ותבטל את התלונה, אשר הגישה נגדו במשטרה. עוד נטען במסגרת האישום השני, כי ביום 22.4.2010, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, התקשר המבקש אל אחיה של המתלוננת, אך זה ניתק את השיחה.

על יסוד עובדות האישום השני, הואשם המבקש בעבירה של הפרת הוראה חוקית ובעבירה של הטרדה.

ג. האישום השלישי - מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 7.4.2010, בשעה 23:00 או בסמוך לה, הגיע המבקש לביתו של דוד פרץ (להלן: המתלון) בבית יהושוע, פתח את דלת הכניסה, כנס אל תוך הבית, והחל לדחוף את המתלון. במועד מאוחר יותר, שאינו ידוע במדויק, התקשר המבקש למתלון, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו.

על יסוד עובדות האישום השלישי, הואשם המבקש בעבירה של תקיפה ובעבירה של איומים.

3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים, כי המבקש יודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, וכי טרם שייגזר עונשו, יישלח המבקש לקבלת תסקיר מבחן בעניינו. המשיבה הודיעה לבית-המשפט, כי תגבש את עמדתה בעניין עונשו של המבקש לאחר קבלת תסקיר המבחן ולאור האמור בו, בעוד שבאת-כוח המבקש דאז, עו"ד קארין בן עמי, ביקשה, כי שירות המבחן יבחן את האפשרות לסיים את ההליך בעניינו של המבקש ללא הרשעה.

הדיון בבית-משפט השלום

4. ביום 13.6.2010, קיבל בית-משפט השלום את הסדר הטיעון, ומצא את המבקש אשם, על יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. בהתאם להסדר הטיעון, הורה בית-המשפט על עריכת תסקיר מבחן בעניינו של המבקש, תוך התייחסות לאפשרות סיום ההליכים המשפטיים נגד המבקש ללא הרשעה. ואולם, ביום 31.10.2010, פנה המבקש לבית-משפט השלום בבקשה לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, לאחר שטען, כי הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, בשל לחץ שהופעל עליו. בנסיבות אלה, ולנוכח השלב בו היה מצוי ההליך, התיר בית-משפט השלום למבקש לחזור בו מהודאתו, וקבע, כי "כתב האישום המקורי יעמוד על כנו".

ביום 1.1.2012, לאחר שהתקיימו דיוני הוכחות בתיק, הודיעו הצדדים לבית-משפט השלום, בשנית, כי הגיעו להסדר טיעון בעניינו של המבקש. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים, כי המבקש יחזור בו מכפירתו ויודה בעובדות כתב האישום, לאחר שיתוקן בשנית, אך בשלב זה לא יורשע בדיון. עוד הוסכם בין הצדדים, כי בטרם יגזור בית-משפט השלום את עונשו של המבקש, הוא יישלח לקבלת תסקיר מבחן, אשר במסגרתו תיבחן עמדת שירות המבחן בנוגע לאפשרות סיום ההליך באי-הרשעתו של המבקש. בהקשר זה, הודיעה המשיבה לבית-המשפט, כי היה וימליץ שירות המבחן על אי-הרשעה, היא תאמץ את המלצתו.

בית-משפט השלום רשם לפניו את הודאתו של המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, והורה על עריכת תסקיר מבחן, אשר יתייחס, בין היתר, לאפשרות סיום ההליכים בעניינו של המבקש, ללא הרשעה.

5. ביום 18.6.2012, ולאחר שעיין בתסקיר המבחן שהוגש לבית-המשפט, ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המבקש, אשר במסגרתה עמד בית-משפט השלום, בהרחבה, על האמור בתסקיר המבחן. בין היתר, הדגיש בית-המשפט, את החשש שהביע שירות המבחן, מפני הישנותה של התנהגות אלימה ואובססיבית מצד המבקש כלפי המתלוננת, וזאת, לנוכח חוסר הפנמתו של המבקש את החומרה הטמונה במעשים שבהם הודה, והתנגדותו ליטול חלק בהליך טיפולי, במסגרת שירות המבחן. עוד ציין בית-משפט השלום, כי לאורם של דברים אלה, ולנוכח ההתנגדות שהביע המבקש לביצוע שירות לתועלת הציבור (להלן: של"צ), נמנע שירות המבחן מהבעת עמדה נחרצת בנוגע לאי-הרשעתו של המבקש.

לצד כל אלה, שקל בית-משפט השלום את העובדה כי למבקש אין עבר פלילי רלבנטי; את פעילותו ההתנדבותית המשמעותית של המבקש; ואת העובדה כי, בסופו של יום, בחר הלה להודות בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וחסך בכך זמן שיפוטי נוסף של ניהול הוכחות.

על-יסוד האמור לעיל, ולאחר ששקל את מכלול נסיבות המקרה, קבע בית-משפט השלום, כי לנוכח חומרת מעשי האלימות שבהם הודה המבקש, ולאור התנגדותו להשתלב בהליך טיפולי, הרי "[...] [ש]אין מנוס מהטלת מרכיבים עונשיים מרתיעים [על המבקש], ובראשם עצם ההרשעה בדין". לפיכך, הרשיע בית-משפט השלום את המבקש, על-יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

באותו מעמד גזר בית-משפט השלום את עונשו של המבקש. לאחר ששקל את עמדתו של שירות המבחן, כאמור לעיל, ואת העובדה, כי העבירות שבהן הורשע המבקש "אינן מרף החומרה העליון המוכר בתיקים מעין אלו", השית בית-משפט השלום על המבקש עונש של 5 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, אחת העבירות שבהן הורשע בהליך הנוכחי, או כל עבירת אלימות אחרת. בנוסף, חייב בית-משפט השלום את המבקש בתשלום קנס בסכום של 1,500 ₪, או 30 ימי מאסר תחתיו.

הערעור לבית-המשפט המחוזי

6. ביום 3.7.2012, ערער המבקש, בעצמו, על הכרעת דינו של בית-משפט השלום לבית-המשפט המחוזי מרכז-לוד. בערעורו עתר המבקש לביטול הרשעתו, וזאת מן הטעם שעצם הרשעתו בדין מונעת ממנו את האפשרות לשאת נשק, לו הוא זקוק, בתוקף עבודתו באבטחת יישובים, ובשל היותו מדריך טיולים בשטחי יהודה והשומרון. עוד הוסיף וטען המבקש, כי התנגד להשתלבות בהליך טיפולי ולביצוע של"צ, מכיוון שהליכים אלה יפגעו ביכולתו לעבוד לפרנסתו, ובשל כך תפגע אפשרותו להשיב את חובותיו הרבים.

ביום 18.12.2012, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, לאחר שהלה איחר להתייצב לדיון בערעור, אף על פי שהוזמן אליו כדין.

בהמשך, נעתר בית-המשפט המחוזי לבקשת המבקש לביטול פסק הדין בערעור, וזאת לאחר ששוכנע מהנימוקים אשר הציג המבקש בנדון. באותו מעמד, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, לאחר שאימץ את מסקנתה של הערכאה הדיונית, כי לא מתקיימים בעניין הנדון התנאים המצדיקים הימנעות מהרשעה. בהקשר זה, התייחס בית-המשפט המחוזי למעשים שבהם הודה המבקש, וקבע, כי אין להקל ראש בהתנהגות טורדנית ואובססיבית, אשר הפעיל המבקש הן כלפי המתלוננת והן כלפי הקרובים אליה. בהמשך, התייחס בית-המשפט לנסיבותיו האישיות של המבקש וקבע, כי לא עלה בידי המבקש להראות, כי הרשעתו בדין תגרום לנזק ממשי וקונקרטי לפרנסתו, שכן, אין מניעה, כך נקבע, כי הלה יסתייע באחרים, על-מנת לאבטח את הטיולים אותם הוא מארגן.

על האמור לעיל, הוסיף בית-המשפט המחוזי והדגיש את סירובו של המבקש לבצע של"צ, ואת החשש שהביע שירות המבחן מפני הישנותה של התנהגות תוקפנית ואובססיבית מצד המבקש, במצבי דחק. הבקשה

7. בבקשת רשות ערעור, אשר הגיש המבקש בעצמו, לבית-משפט זה, ביום 21.2.2012, חזר הלה על טענותיו בערעור, ועתר לביטול הרשעתו, תוך שהדגיש, בשנית, את נסיבותיו האישיות המורכבות, ואת השפעתה הקשה של הרשעתו על יכולתו להתפרנס ולהחזיר את חובותיו.

דין והכרעה

8. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור סבורני, כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית-משפט זה.

כלל הוא בשיטת משפטנו, כי רשות ערעור תינתן רק במקרים ייחודיים שבהם מועלית שאלה משפטית נכבדה או סוגיה בעלת חשיבות ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים ביותר אשר בהם מתגלה חוסר צדק (ראו, רע"פ 1056/13 וינברג נ' מדינת ישראל (27.2.2013); רע"פ 1552/13 בלילטי נ' מדינת ישראל (26.2.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012)). לאחר עיון בבקשת רשות הערעור שלפניי, סבורני, כי לא זו בלבד שטענותיו של המבקש, אינן מעלות שאלה משפטית רחבת היקף, אלא שאף לא נעשה כל ניסיון לטעון, כי עניינו של המבקש עומד בקריטריונים שנקבעו למתן רשות ערעור, בפני בית-משפט זה. יתירה מזאת, עיון בחומר שהונח לפניי, מגלה, כי טענותיו של המבקש הן טענות "ערעוריות", ובקשתו מהווה, הלכה למעשה, ניסיון ל"מקצה שיפורים", ואת זאת, כפי שקבעתי לא אחת, אין בידי לאפשר (ראו, רע"פ 575/13 סייגברק נ' מדינת ישראל (24.1.2013); רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (3.1.2012)). מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

9. למעלה מן הנדרש, אבקש לייחד מספר מילים לגופן של הטענות, אותן מעלה המבקש. כפי שכבר קבעתי במקום אחר, הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הוטו על-ידי בית-משפט זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342-341 (1997), בו נקבע, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם; ושנית, סוג העבירה המיוחסת לנאשם, מאפשרת להימנע, בנסיבות המקרה, מהרשעה, וזאת, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); וראו גם, רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2012); רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל - פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה (23.10.2012)).

למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, כמו גם בצרופותיה, מצאתי, כי בצדק קבעו הערכאות הקודמות, כי אף לא אחד מן התנאים הנדרשים לשם הימנעות מהרשעה מתקיימים בנדון דידן. ראשית, המבקש לא הניח בפני בית-המשפט כל תשתית ראייתית המוכיחה, כי הרשעתו בדין עתידה לגרום לו לנזק כלכלי ממשי, אם בכלל. בהקשר זה דעתי כדעת ערכאת הערעור, ואיני מוצא כל מניעה כי המבקש יסתייע במלווים נושאי נשק בטיולים אותם הוא מארגן. אשר לתנאי השני, המבקש נמצא אשם, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות שהתאפיינו בהתנהגות אובססיבית כלפי המתלוננת, ולו בהפעלת אלימות כלפי הקרובים לה. בנסיבות אלו, סבורני, כי שיקולי ההתרעה, האישית והקולקטיבית, גוברים על פני האינטרס האישי של המבקש, ואופי העבירות המיוחסות למבקש, אינו מאפשר להימנע, בנסיבות דנא, מהרשעתו בדין. אשר על כן, דין הבקשה להידחות, אף לגופם של דברים.

סוף דבר, משלא מצאתי הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, כ"ב באדר התשע"ג (4.3.2013).